

גבעות

גבעת חיים מאוחד

עלון פנימי ע"א/15 י"ח באדר ב' 24 במרס 2011 givaton@ghm.org.il

נשבית
שלום!

הבנה ורגישות

אינני יודעת מהי בדיוק המחלוקת בין עמוס וולף לוותיקים שעובדים במזכירות ולמזכיר הקיבוץ. בעלי ואני גרים בקיבוץ, תקופה זמנית ממושכת. אני מודה שהמעבר לא היה פשוט. אני מכירה את עמוס שנים רבות, עוד כשהייתי קטנה.

על-פי התרשמותי מהתקופה האחרונה, בהיותי נוסעת ברכב בריאות, גליתי אדם חריף שכל, מתחשב בלקוחותיו, מתאם איתם בדיוק מתי יאסוף אותם, מבקש מהם בנימה חיובית את מספר הפלאפון על-מנת ליצור קשר והיה ונוצרה בעיה. לא היה – מעולם – נהג בריאות שכל-כך מתאמץ בשביל כולם, גם אם יש אי-הבנה עם אחד הנוסעים – שזו לכשעצמה מעלה גדולה..

גם אם הוא כועס באסיפות הקיבוץ, זכותו להביע מה שהוא מרגיש. שוב, אינני יודעת מה סלע המחלוקת, מי צודק ומי לא, וזה גם לא משנה. אני יודעת מעצמי שאם משהו יושב על הלב, כתוצאה מסכסוך כלשהו אז אני מביעה את דעתי. ברגע שבו נהיה יותר קשובים ופחות משמיעים וניתן כבוד גם לאלה שחשים פגועים אז השגנו את מטרתנו בתור חברה בקהילה.

והכי חשוב – לתת לעמוס להביע את עצמו ולא להשתיק אותו. גם הוא אב לילדים, גם הוא דואג. תנסו להבין גם את החלק הרגיש והעדין שבו וכמה חשוב לו שיבינו אותו. הרי קהילת גבעת חיים בנויה על-פי ערכים של הבנה ורגישות, כחממה מובנית.

רינת צור

בטיחות בדרכים בקיבוץ – וביטחון

סכנה בשבילי הקיבוץ

לפני כחודשיים, בעוד אני צועדת בחושך, מופיע מולי ילד רכוב על אופניים – ללא פנס. הוא לא ראה אותי וכמעט התנגש בי. אחריו הגיעו רוכבים נוספים, מבוגרים וילדים, כולם בלי פנסים – בקושי הגעתי הביתה.

לפני כשלושה שבועות עמדתי ליד בית שקמה והמתנתי. לפתע יצאה ממגרש החניה הקרוב מכונית, במהירות שיא, בעוד הנהג מדבר בטלפון. חסרים היו רק כמה סנטימטרים כדי שהוא יפגע בי. הוא נסע כל-כך מהר שלא הספקתי לראות מי הנהג.

אני מבקשת מכל רוכבי האופניים, אם אתם נוסעים בחושך, אנא, סעו עם אורות, ואתם הנהגים, שנוהגים כאילו הם נוסעים באוטוסטרדה, סעו לאט, ובשום פנים אל תדברו בטלפון בזמן הנהיגה.

קוד מחסום לנוסעי קלנועיות

בשנת 2010 היה כתוב ביומן שמרחיבים את קטע הכביש מגן אורן ועד המרפאה.

ההחלטה לא בוצעה, לא ידוע לי מדוע, ובמקום זה הציבו מחסום. התוצאה היא, שבעלי הקלנועיות בקושי רב יכולים לעבור את המחסום, במיוחד מבוגרים שנוסעים לבית שקמה. הפתרון היחידי לפי דעתי הוא לתת גם להם את הקוד בטלפון, כדי שיוכלו להרים את המחסום. (אגב, לי אין קלנועית, ואני מקווה שגם לא אזדקק לה).

היערכות חירום בגבעת חיים

קראתי בעיתון הגמלאים של עמק חפר "כיוון חדש" מאמר בכותרת "יישובי עמק חפר מוכנים לשעת חירום"? ואני שואלת, האם קיבוץ גבעת חיים מוכן לשעת חירום? איך מתכוננים אצלנו לאפשרות של פגיעה בעורף, שהיא בהחלט סבירה?

במאמר כתוב שהמועצה האזורית דואגת למושבים, עוברת מיישוב לישוב ובודקת איך הם ערוכים לשעת חירום: מצב המקלטים, מתנדבים ועוד. לא כתוב שהם עוברים בקיבוצים. כנראה החליטו שהקיבוצים יסתדרו לבד, גם מבחינה תקציבית.

כתוב גם שיש להם אפשרות לעזור, תקציבית ליישובים הרוצים לשפר את המקלטים וכן יש הוראות מפיקוד העורף להתנהגות מבוגרים ומוגבלי תנועה בזמן אזעקה, בהנחה ששתי דקות אינן מספיקות להגיע למקלט בבטחה.

אני מציעה לקרוא את המאמר ולהפסיק להיות אדישים. בעיני זה כמו לטמון את הראש בחול, ולא לראות מה נעשה מסביב.

הייתי רוצה לקבל תשובה מרכז הביטחון שלנו ומההנהלה.

רינה נהרי

כביש 581

מפעלי פריגת ופחמ"ס יפעלו על מנת להפחית את תנועת המשאיות בבקרים

הורים ותושבים יקרים,

לאחרונה שלחנו מכתבים מטעם נציגי פורום ההורים של בתי הספר " שחר-מעייץ", "יובלים", "משגב" ו"שפיריים", למפעלי פריגת (גבעת חיים) ופחמס (עין החורש).

בפנייתנו ביקשנו להתייחס לתנאים המיוחדים בצומת גבעות חיים ולווסת את שעות הוצאה וקבלת משאיות המובילות סחורה תוך הימנעות ממעבר בצומת בין השעות 7:30 ל-8:15 בבוקר, שעות בהן חוצים למעלה מ-2500 תלמידים צומת זה. קיבלנו את תגובות שני המפעלים ואני מקווה שפעולתם זו תצמצם את הסכנה בצומת בשעות מעבר התלמידים.

תגובת פחמס התקבלה ממנכ"ל המפעל מר איתן שטיאסני:

מכתב ממנכ"ל פחמס ב-14 בפברואר:

אמיר שילה שלום, קיבלתי אתמול את מכתבכם הנ"ל ואין לי ספק שעל כולנו להתגייס בכדי לצמצם את הסיכונים עד אשר יואילו הרשויות לקחת את החלטות הנכונות ולבצע את ההשקעות הנדרשות במטרה לשמור על חיינו וחיי ילדנו. במטרה להיענות לבקשתכם ולצמצם את תנועת המשאיות מ/אל פחמס בשעות הנידונות, הוריתי החל מהבוקר ולמשך שבוע לבצע רישום מדויק של התנועה הנ"ל במטרה ללמוד את כמות התנועה, ובאמצעות נתונים אלה לקבל החלטות שיצמצמו את כמות התנועה, ומאידך יאפשרו לפחמס להמשיך לשרת את לקוחותיה בנאמנות. במהלך השבוע הבא אקבל החלטות בהתאם לנתונים.

בברכה, איתן שטיאסני – מנכ"ל תעשיות פחמס אגש"ח בע"מ

מכתב ממנכ"ל פחמס ב-22 בפברואר:

סיימנו מספר ימים של איסוף נתונים. ולשמחתנו מדובר ב-3-4 משאיות שלנו. אנחנו בודקים הדרך לצמצם עוד את מספר המשאיות היוצאות בזמן המבוקש. נשמח להמשיך לשתף פעולה ולשמור על חיי הילדים והוריהם.

בברכה – מנכ"ל פחמס

אנו כתושביי האזור, נמשיך להיות ערניים לנושא תנועת משאיות המפעלים בצומת, וכולי תקווה כי נזכה לאורך זמן להמשך שיתוף פעולת המפעלים בנושא בטיחות העוברים בצומת.

אני רוצה להביע את הערכתי הרבה לנציגי פורום ההורים שיזמו את הפניה למפעלים.

העתקים:

רני אידן, ראש המועצה עמק חפר
אפרים רנרט, מנכ"ל פריגת
איתן שטיאסני, מנכ"ל פחמס

מנהלי בתי הספר: "שחר-מעייץ", "יובלים", "משגב" ו"שפיריים" וראשי פורום ההורים בבתי הספר.

רכזי משק: גבעת חיים איחוד, גבעת חיים מאוחד, עין החורש

בברכה,

אמיר שילה – מטה התושבים למען בטיחות בכביש 581

אתר גבעת חיים

חברים המעוניינים לקבל קובץ אקסל הכולל פירוט החיוב בשעות שימוש ברכב המשק, מתבקשים לשלוח מייל דרך ה"צרו קשר" באתר האינטרנט של הקיבוץ.

נא לרשום את שם החבר, מספר התקציב וכתובת המייל שלכם.
נא לשלוח את הבקשות עד ה-15 לחודש

תודה

רשמו לפניכם

בחוברת הטלפונים הקטנה של גבעת חיים נפלה טעות במספרה של
שנטי קומר:

רשום 8114 וצריך להיות 8144.

תודה

הידד לספורט העממי בגבעת חיים

בשעה שאתם צופים בפעם המי-יודע-כמה באח הגדול בטלוויזיה, או פורשים למנוחה של יום שישי אחר הצהריים – הם רצים על המגרש, מתנשפים ומזיעים, מנתרים לגובה בניסיון לקלוע לסל או מכים בכדור הטניס – שחקני השבת של גבעת חיים, שמשחקים כל השבוע.

טניס

מגרש הטניס המשופץ תפוס כמעט כל שעות השבוע. ילדים ונערים מכל הגילים מתאמנים ומשחקים בשעות הצהריים ואחר הצהריים. לקראת הערב עולה גיל המתאמנים.

המאמנים הם עמית, לשעבר מקיבוץ נווה ים והיום מחדרה, ושותפו ארז. הם מדריכים זו שנה השנייה ילדים ומבוגרים – וגם שתי קבוצות של בנות, כולל אימהות לתינוקות.

רשומות כמעט עשרים נשים. הן מגיעות למגרש פעמיים בשבוע, כמו שעון – בנות הטניס האמיצות.

בקבוצת המתחילות קרן סייקס (אשכנזי), יונית אריאלי, רינת אשכנזי, דנה אריאלי, ואפרת ממלוק, שנשואה לאורי והיא אמא לתינוק – התחילה לא מזמן וכבר נראית מתאימה למתקדמות.

יונית: תראו את אפרת, למדה צ'יק צ'יק, תעבירו אותה קבוצה. טניס זו מגיפה: כואב לי הצוואר, אני לא רואה את הכדור, אבל לאימון אני תמיד מגיעה. קרן: הצטרפתי לטניס כי המאמנים שלנו הם זוג חתיכים, בכיף אנחנו עוזבות את הבית. טניס זה מצחיק, נחמד, מוציא אנרגיה. הפנמנו את הבעיות שלנו בתרגילים ואז הוצאנו את כל ההפנמות במשחק... משחקים קודם כל בשביל הנשמה. אני לא הולכת להתחרות בשחר פאר...

בקבוצת המתקדמות אפשר לראות את דליה מגל, שגית בן צבי, רוני בן צבי, נירית אפרים, שלי יבניאלי, ורשומות גם עידית גלובקה, שרון אגרנט, רוויטל רותם, רינת אשכנזי.

שגית: אין אחראי, הידיעה מתפשטת, מעבירים טלפונים של המאמנים. אנחנו נבחרת נבחרת, בקרוב ייערך משחק נגד אחיטוב.

עמית (מאמן): בנות תשתדלו כדור ראשון לא לצאת מהקו –

אורי כהנא מרבה לשחק טניס: בן הזוג שלי הוא מייקי גורן, בן 14, שחקן טניס מצוין, הטוב ביותר בקיבוץ אחרי רן פרנק ואיל פרידמן... הוא עוד יעקוף אותם, אבל היום הוא לא הופיע, יש לו בחינות. המקום הזה פעיל כמעט כל הזמן, משעות אחר הצהריים עד הלילה. בפסח ייערך טורניר הטניס השנתי של גבעת חיים. אני מארגן אותו. זה האירוע המרכזי בגבעת חיים... צפויים עשרות משתתפים.

הטורניר נועד להעיר את כל הרדומים, ויש הרבה כאלה, הרבה צעירים.

בין המבוגרים המשחקים: ניר גורן, שי אגמי, אלי גורן, לירן גורן, סיון רצון, תמיר טל, עדי ברדה, שגיא רוז, ועוד ועוד, ויש ילדים בכל הגילים, אפילו מכיתות אלף בית שהתחילו רק השנה. המגרשים כל הזמן תפוסים, ראשון ורביעי עם מאמנים והשאר למי שמזמין את המגרש.

וצריך לציין שהמגרש מוחזק היטב, באחריותו של שבי אברהמי.

כדורסל

המגרש המקורה פעיל כמעט כל שעות השבוע, לכדורסל ולקט-רגל. בימי שישי אחר הצהריים מתאספים בחורינו הצעירים והפחות צעירים ורצים אחר הכדור – ותוך כדי כך נזכרים בנבחרת האגדית של הפועל גבעתיים. על המגרש תמיר גיל, אורנן, ניר קליין, ארנון וולף, אסף פרידמן, דרני (בן זוגה של לימור גורן) שחר מזור, שיר טל, שי אתר, דורי מיתקי.

אסף פרידמן: תכתבי שאין לנו מנואלה להעלות את הסלים, לקח שמונה שנים עד שהחליפו את המנורות ולפני כל משחק צריך לנקות אבל יניב נהרי לקח לנו את כלי הניקוי של המגרש, אחרת היינו מנקים יותר...

תמיר גיל: באים שלוש פעמים בשבוע – יש לי אישור מאשתי רק לפעמיים... יש משהו אירוני בכך שאני מדבר על כדורסל, כי אני מהשחקנים הכי גרועים שבכלל קמו לגבעתיים... בהקשר הזה, כילד שרצה ללמוד מוסיקה, שגם שם לא הייתי כוכב גדול, שאול אסלינגר היה תמיד מרגיע אותי ואומר: מוסיקלי הוא מי שאוהב מוסיקה...

מה שאת רואה הוא המשך למסורת נבחרת שבת, שנמשכת מאז שעוזי גלר סיים צבא. אני עוד זוכר שנפגשו במגרש הסגור. אני חושב שאף פעם לא הפסיקו לשחק כדורסל בגבעתיים. לנבחרת שבת הצטרפו החל מכיתה י"ב. אנחנו עוד שיחקנו בתקופה של אמיר קרון, איתן חפר, יהודה גלר, צבי אגמי וכל השאר. רוב השנים נפגשו בשבת בצהריים, אחר כך זה עבר לשבת בערב, אבל לחיילים זה לא היה נוח בערב לפני שהם חוזרים לצבא, אז נפגשו גם בימי שישי, וגם זה לא הספיק, כי רצו לשחק עוד, אז הוסיפו את יום רביעי, שהפך לשלישי באמצע השבוע.

היום כבר אין קבוצות כדורסל. הבחורים שאת רואה על המגרש הם האחרונים שעוד שיחקו בהפועל גבעתיים. החיילים של היום לא באים, כי הם לא שיחקו כשהיו נערים. מאז שבועו וינר נסע לאוסטרליה, לא הצלחנו כהורים להביא לכך שתהיה פעילות כדורסל.

אין לנו ארגון מסודר. אנשים מביאים איתם כדורים, אצלי בטלפון נמצאים כל השמות, נוסף לאלה שמשחקים פה

עכשיו במגרש: גיל שבת, אורון דרך, אורי גלר, איל מעין החורש, אסף פרידמן, ארז מגל, בן דיוויס, גיל בביוף, גיל טל, דורון מרום, נאור אשכנזי, נרי שחם, עופרי דגן, רן דיוויס, שגיא לם, טל לקח, אביב קפלן, עמית בן צבי ואם צריך אני שולח הודעות – מסרונים (אס.אמ.אסים).

בשבת האחרונה היה חשש שהמגרש יוצף, אורי גלר שלח לי מסרון שאין משחק כי המגרש רטוב. כמה דקות אחרי זה הגיע

כוכבי הפועל גבעתיים

שי אתר ואמר: זה רק טפטופים תודיע לכולם שיבואו עם סמרטוטים לנגב את הרצפה.

יש כללים ברורים: משחק נמשך עד עשרים נקודות, או עד רבע שעה. בדקה האחרונה וגם בסל האחרון צריך להודיע. אם מגיעים יותר אנשים משתי חמישיות, אז חלק מחכים. בשבתות ובימי שלישי נהוג המנהג הקיבוצי, שבו כשאתה מפסיד יש לך זכות לשחק, אבל בימי שישי זה קפיטליסטי: הקבוצה המנצחת נשארת, לא משנה מה קורה. ככל שמתקדמות השנים יש יותר אירועים של פציעה... הנזקים הכי גדולים שקרו לי אי-פעם קרו בכדורסל.

על המגרש נערכות גם תערוכות הכלבים. יניב יודע שזה חשוב לנו ולכן הוא מיידע אותנו מראש על תערוכה, משתדל שזה לא יפגע – היו שנים שגם הוא שיחק – ויש גם יתרון, כי אחרי תערוכה דואגים לניקיון, ואז אנחנו באים.

שבי עוזר לנו מאוד בניקיון המגרש, ביוזמתו. במשחקים האחרונים כשהיו סערות הוא היה שם וניקה, במו ידיו. הוא תמיד עושה את זה בצנעה לפני שאנחנו מגיעים. לפני שנתיים, לאחר הרבה זמן שביקשנו החליפו את הלינולאום על הרצפה. בגג טיפלו במקורות הנזילה ועקיבא גם עשה רצועת בטון שחסמה את המים מהמרזב של האולם הישן הסגור. אני חושב שזה מפעל תרבותי נהדר ובתור שכזה הוא צריך לזכות ביותר משאבים, למשל לסגור לגמרי את המגרש בצורה זאת או אחרת, אם חושבים לטווח

ילדות הפועל גבעת חיים

ארוך. תרבות וספורט הם דברים שהחברה הזאת, לפחות ברמה התיאורטית, מקדשת. אם יש צידוק לחברה קיבוצית היום, הוא ביעדים חינוכיים תרבותיים. אולי כשהכל יירגע אנשים יחזרו לספורט כמרכיב משמעותי באיכות החיים. אנשים רוצים לעסוק בפעילות גופנית, פה שומרים על הבריאות יש אנשים שאם הם לא משחקים כדורסל אז השבוע שלהם עצוב...

רשמה דינה רמגי

התמונות מאלבומו של איתן חפר

קט-רגל

ביום חמישי בשמונה וחצי בערב, משחקים קט-רגל במגרש המואר. אחרי המשחק כולם הולכים יחד לפאב, זה חלק מהאירוע – ועל כך יבוא המשך.

תערוכה חדשה במוזיאון לאמנות תיאטרון הבובות (החמישית בסדרת "הגירת הבובות") המוקדשת ל**בובטרון של דוד בן שלום (הונזו) מקיבוץ גבעת חיים מאוחד** שהיה מראשוני הבובנאים בישראל.

ב-1935, כשהקיבוץ היה עדיין בתחילת דרכו וחבריו נאבקו על קיומם, רצה הונזו להנחיל לילדי הקיבוץ תרבות, והקים את "הבובטרון של גבעת חיים" – תיאטרון בובות לילדים. בחורף של אותה שנה הועלתה בצריף חדר האוכל ההצגה הראשונה "לא על הלחם לבדו". ולאחריה הועלו הצגות רבות ברחבי הארץ ובחו"ל. במשך למעלה מ-40 שנות פעילותו הפך הבובטרון של גבעת חיים למותג בתנועה הקיבוצית ובעיר.

התערוכה תכלול בובות רבות, מסמכים נדירים וסרטים ארכיוניים ונוסטלגיים.

התערוכה תעמוד שנה שלמה, ותהיה פתוחה בימי רביעי מארבע עד שבע בערב, ובחופשת פסח גם בבוקר.

ערב לכבודו של הונזו

במוצאי שבת האחרון השתתפנו בערב מחווה להונזו.

הערב אורגן על-ידי הנהלת המוזיאון לאומנות תיאטרון הבובות בחולון. ראשית צפינו בתערוכה שכולה מוקדשת לבובות תיאטרון של אומני קיבוץ וחלק נכבד ממנה הוקדש להונזו ותיאטרון הבובות שלו – הבובטרון.

מיד חזרתי לחוויות ילדותי באמצעות הבובות המוכרות והאהובות – בובה זיוה, המלך בור, הברווזים, הגמל, הרקדניות הכושיות, המקהלה... ועוד ועוד.

לאחר מכן, באולם, העלו דברים והתייחסו להונזו האדם והאמן. שרה'לה שרון שרה איתנו שירים שנכתבו על-ידי יוצרים מהקיבוץ לרגל 100 שנות קיבוץ, וגולת הכותרת, סרט מקסים שמראה תחנות וציוני דרך בחייו של הונזו, וקטעים מהצגות הבובטרון.

בסרט מובאים ראיונות מצולמים עם בני משפחתו של הונזו וחברים שלו לעבודה, ומקום נכבד בראיון ניתן לזיוה גולן, שעל שמה הבובה זיוה, וכן לרוית גולן שכתבה עבודה גדולה על הבובטרון ועל הונזו בשנת הבת מצווה שלה. בסופו של הערב התבקשנו בנות גבעת חיים לעלות לבמה ולשיר שני שירים מהמלך בור – זו היתה חוויה...

כשאני חושבת איך הונזו הקיף את כל המכלול של העלאת מופע על במה, אני כולי מלאת התפעלות. מפעל של איש אחד, הונזו, חושב, יוצר, בורא יש מאין, עושה את הבובות כמו ידיו, מקים במה ומפעיל את הבובות, נותן רעיונות להצגות בעזרת ילדים ואנשים מהקיבוץ, מעלה הצגה אחרי הצגה ונוסע בכל הארץ עם הבובטרון, ללא לאות, עם אמונה בלתי מתפשרת בדרכו שלו המיוחדת.

לך הונזו ולבני משפחתך כבוד של זיכרון של חיים שלמים.

מומלץ מאוד להגיע לחולון לראות את התערוכה.

כמה מילים לך עירית –

מילים של הערכה על כל השנים בעבודתך בארכיון. הבאת אותו לרמה של מקום, שנעים להיכנס אליו, לראות, להיזכר ולדעת שיש ערך להיסטוריה הקצרה שלנו כקיבוץ וכחברה. ומי כמוך וכמוני, ורבים אחרים יודעים כמה חשוב לשמר את מה שיש, ומה שהיה...

נעמי משי

דברי פרופסור גד קינר, מאוניברסיטת תל אביב
בערב הפתיחה של תערוכת "קיבוץ מושך בחוטים"

זכות גדולה היא לי כנציג החוג לאומנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב לחנוך במוזיאון הייחודי הזה את התערוכה "קיבוץ מושך בחוטים – התיאטרון של הונזו". הבוטטרון הוא למעשה סיפורם של יהדות אירופה ושל המפעל הציוני במאה העשרים כפי שהונצחו, פשוטו כמשמעו, הן בחזותן, הן במבטן והן בתנועתן של בובותיו של יאן בק, הלא הוא דוד בן שלום, הלא הוא הונזו איש גבעת חיים.

מראשית הקריירה שלי כמורה בחוג לאומנות התיאטרון, במשך שלושים שנה השקיפו עלי בובותיו הססגוניות והרבגוניות של הונזו מן הוויטרנה שבקומה הראשונה של בניין מקסיקו, ומשכו חוט של חן, חסד, אופטימיות, תמימות ילדית ופיוט על שגרת יומי האקדמי, כאילו רק אמש הוצבו שם לאחר שניתנו לנו למשמרת עולם ב-1977 על-ידי המורה הונזו, שהדביק רבים וטובים באהבת הבובנות, שעברה גלגולי מחילות גנטיים עד לדור התלמידים של היום.

בובותיו של האיש המופלא הזה, הונזו – הקיבוצניק השרוף, הלוחם, המחנך, האמן הקהילתי המובהק הראשון בארץ – אינן בובות חתרניות, אינן בובות של נגד. מזוהה המיתולוגית ועד לגמל עתיר הפרקים הן בובות חיוביות, קונסטרוקטיביות, בובות של איש שלום, ציוני בלב ונפש שנס מבית הוריו בשנת 1934 כדי לעלות ארצה, להתיישב בקיבוץ ולחיות מיגיע כפיו, ובשעות הפנאי לגלף את הבובה הראשונה "שמח'לה", שכשמה כן אופיו של האיש שבנה אותה, שלא סתם קוראים לו בעברית, בניגוד לשפות אחרות "בובנאי", עם דגש על "בנאי". מן ההצגה הראשונה של הבוטטרון בגבעת חיים שהופקה ב-29 גרוש שאותן סחט הונזו בעורמה מידי הגזבר, דרך הצגת "המלך בור" המייצג את מלחמת ילדי הקיבוץ בשממה, (הצגה שהפכה לסרט הוליוודי), דרך הופעות שערך הונזו עם בובותיו בפני הקהילה היהודית בלונדון עליהן כתבה הסוכנות היהודית: "אנו מעריכים הצגות אלו מבחינה ציונית-חינוכית, ויודעים שיש בהן להקנות לילדי הגולה משהו שלא יינתן בשום נאום הסברה מסוגנן", דרך הצגת "מנחם מנדל מגיע לקיבוץ" באמצעותה העלה הונזו חיוך על פניהם של יושבי מחנות העקורים פליטי השואה וידועי הסבל, דרך מחנות הקיץ שערך בדטרויט, כדי להחדיר את הרעיון הציוני באמצעות הבובות, דרך מאות המופעים שהעלה הונזו כשילוב של יוצר, בנאי, סבל, תאורן ומפעיל ראשי ברחבי הארץ – מופעים שבהם הועלו פכים מהווי הארץ והקיבוץ, סיפורי התורה, עיבודי מעשיות ועיבוד סיפורים של סופרי אידיש – ועד הנחלת המורשת של אומנות תיאטרון הבובות לדורות של סטודנטים, גם אחרי שההוגה והיוצר כבר לא היה בין החיים, תיעדו ידיו, קולו ובובותיו של הונזו, ושאר משתתפי הבוטטרון הנמצאים איתנו כאן את המסכת המופלאה של סיפור חיינו בארץ הזאת. וכשאנו חונכים את התערוכה הזאת אנחנו מצדיעים לא רק לאומנותו ולנשמה הציונית היתרה שפיעמה בו, אלא גם למפעל שחזה בעיני רוחו הגדולה, הלא הוא המקום בו אנו עומדים כרגע, המרכז המרשים הזה לתיאטרון בובות בחולון, מעוז התרבות של גוש דן, מרכז שאותו ראה הונזו כמפעל תרבותי שיתעל את האנרגיות השליליות של בני נוער חסרי מעש לאפיקים יצירתיים. זה היה הונזו, חוזה המיקרוקוסמוס של מדינת הבובות רבת הקסם בתוך המיקרוקוסמוס של המפעל הציוני.

ולכן אני רוצה להודות מקרב לב לכל אלה שיזמו את המחווה הציונית הזאת להונזו ולבובותיו בערבו של חג שאין הולם ממנו למעמד כזה, חג הפורים.

תודה רבה לכם, וחג שמח לכולם, בייחוד לבובות ולהונזו שממשיך למושך בחוטים ממרומים!

הביאה לדפוס פוריה

פורים 2011

איזה חג שמח היה לנו... רקדנו, צחקנו והשתוללנו עד-לא-ידע!
נהנינו ממופע אפריקאי מלהיב.

ואי-אפשר ללא צרור תודות מקרב לב לכל מי שטרח ועמל ותרם מכשרונו, זמנו ומירצו להצלחת החגיגות

לילדי המרכזון הנפלאים על הריקוד שכל-כך שימח אותנו, ולרוני חרוזי (בן צבי) על הכוריאוגרפיה האפריקאית התוססת!

תודה למלווי התהלכה השמחה: **ליניב נהרי, דורי מיתקי ומתן מרום** על הטרקטור, ולחגי ורומי איטקין על הסוס האביר שהוביל אותנו.

תודה לאורון בן צבי, גיא רותם-אלמוג ושי בן-אבו – על ריקוד הגמדים המסורתי והמפתיע!
תודות לשמוליק יצחקי על עמדת הסוכר המתוק, לשגיא רז על חלוקת התיירס-חם, ולליאור וכוכבה מזור על הפיצות הטעימות.

תודה רבה למרים לירן על עיצוב המודעה החגיגית, ולמיכליות (מיכלי עוזרד-לוז ומיכל דהן) על הוויטרנה המקסימה עם יצירות פרי ידי ילדינו להתפאר!

תודות גם לעושים במלאכה בפורים-צעירים: לצוות המארגנים, שלושת המופלאים: שחר יצחקי, גיא קפלן ועמית בן צבי, ולכל הצעירים שנרתמו לקשט ולעצב את ארמון-חדר-האוכל.

תודה רבה לאופיר לוי ושני גלר על העזרה בקופה ובקבלת הפנים בכניסה, לשחר מזור על ארגון בר המשקאות, ולבנים: אופק גלר ותומר ליבוביץ' – על הכוונת התנועה במגרש החניה.
תודה ענקית מקרב לב לאברהם פליישון על העזרה והזמינות במהלך הערב, ובכל ההתארגנות שלפני...

תודה לתורני הפירוק הזריזים והיעילים: יהאל יצחקי, ג'ון הגיווארה והראל, ולשוש פרנק על ניהול הניקיון לאחר האירוע.

תודה לכל הנרתמים לעזרה בסיום הפעילות, תמיד נשמח לעוד ידיים עוזרות!
בקרוב פסח חג האביב, נתראה בליל הסדר!

* ושנייה לפני פסח, אירוע נוסף ומומלץ בחום...

ביום ד' 4 באפריל, בשעה 20:30 נארח בחדר הטעימות (בחדר האוכל) מופע אינטימי ומרגש מסדרת "הלילה הוא שירים".

"רק על עצמי לספר ידעתי" - סיפור חייה ושירתה של רחל המשוררת.

עורך ומספר: ד"ר מוטי זעירא, שירה: מיטל טרבלסי.

כולם מוזמנים! (הכניסה לאורחים מבחוח: 40 ₪, לתושבי גח"מ – הכניסה ללא תשלום).

ענבר וחגית – רכזות תרבות

מזל טוב

לבלומה וישראל זילברמן
להולדת הנכדה דורי
בת לדברת-הודיה
ברכות למשפחה

מזל טוב

לאיה שטרן
למיכה ורחל שטרן
להולדת הנכדה אלונה
בת לאליה וליאור
אחות לשני ונעה
ברכות למשפחה

מזל טוב

ליצף רון
להולדת הנינה נטע-יה
נכדה לטל ויונה
ברכות למשפחה

מזל טוב

לצורית ואיתן פטרקובסקי
לקבלת הנכדה היאה
בת לארז וסיגלית
ברכות למשפחה

מזל טוב

ליואב ותחיה
לקבלת הנכדה טאיה
בת לניר ומירב
אחות לשחר
ברכות למשפחה

מזל טוב

לחנה בן אהרון
להולדת הנכדה דבורה
בת לעמוס ואורית
אחות לצביה
ברכות למשפחה

